

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 34 (2014), Duminica a 22-a după Rusalii
(*Bogatul nemilostiv*)

Evanghelia: Luca 16, 19-31*

Zis-a Domnul pilda aceasta: “Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, în toate zilele veselindu-se în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea în fața porții lui, plin de bube, și-ar fi poftit să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; cu toate acestea, înșiși câinii, venind, ei îi lingeau bubele. Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Și a murit și bogatul și a fost îngropat.

Și în iad, fiind el în chinuri, își ridică ochii și-l vede de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui. Și i-a zis, strigând: Părinte Avraam, ai milă de mine și trimite-l pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, că mă chinuiesc în această văpaie. Dar Avraam i-a zis: Fiule, adu-ți aminte că tu ți-ai primit pe cele bune în viața ta, și Lazăr, de asemenea, pe cele rele; iar acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi prăpastie mare s'a întărit, încât cei ce vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici de acolo să treacă la noi.

Și el a zis: Atunci rogu-te, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, că am cinci frați; să le dea lor mărturie, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Dar Avraam i-a zis: Îi au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci dacă se va duce la ei cineva dintre morți, se vor pocăi. Și i-a zis: Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nici dacă ar învia cineva din morți, tot nu vor crede“.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Bogatul și săracul

Pr. Arsenie Boca

Prin pilda bogatului anonim și a săracului numit Lazăr, Revelația aruncă lumini decisive asupra soartei omului pe pământ, pe planul lumii, precum și asupra urmărilor, cu necesitate, pe planul veșniciei.

(...) Moartea e un factor "neprevăzut" (!), care nu simplifică nicidecum, ci complică toate problemele. Moartea, în primul moment al ei, pune capăt la o stare de lucruri: cosește și slava deșartă și mizeria neînțeleasă. Cu moartea se termină timpul, gâlceava istoriei, dar începe veșnicia. Năpasta morții e că pe bogat îl trimite în văpaie veșnică și pe Lazăr în fericire veșnică.

Dar e o acuză nedreaptă pe socoteala morții: nu ea face deosebirea, nu moartea dă sentința. Omul trece prin moarte ca printr-o poartă. Dar dincolo de poartă are întinsă înaintea, așteptându-l, veșnicia în care a trăit vremelnicia.

Bogăția l-a făcut pe bogat egoist, materialist, nemilostiv, încolăcit de plăceri; nu s-a dezvoltat sufletește, nu și-a format chip nemuritor de a fi. Pe Lazăr, bubele și sărăcia l-au desfăcut din înlănțuirea cu viața. El răbda în nădejdea că nu va fi tot așa, în nădejdea unei dreptăți a lui Dumnezeu. Nu s-a înșelat în credința sa. Toată suferința și meditația sa, meditație simplificată, desigur, dar existențială foarte sigur, au realizat din Lazăr un cetățean spiritual al Cerului.

Nici bogăția în sine, precum nici sărăcia în sine, n-au calitatea de a te osândi sau ferici pe planul veșniciei. Atitudinea sufletului față de ele e aceea care determină veșniciile. Pot fi bogați care se mântuiesc și pot fi săraci care se osândesc. Unul a lăsat să i se scrie pe piatra mormântului: "Ce-am dat, am câștigat; ce n-am dat, am pierdut!"

Dincolo de cele văzute, în fondul lor, al răsfrângerii lor în suflet, e Raiul și Iadul: două posibilități ale libertății tale, două eternități paralele, aici stându-ți amândouă la îndemână, dar dincolo, cu o prăpastie de netrecut între ele. Unul din chinurile iadului e și acesta: că văd fericirea dreptilor. Văd, pricep, înțeleg tot ceea ce erau îmbiați să vadă, să priceapă, să cunoască și să trăiască încă de pe când erau pământeni - și n-au vrut. Își aduc aminte de oameni, de alți oameni, de Lazări, - ceea ce nu făceau pe pământ. Nu mai discută dacă este sau nu este Dumnezeu. Acum l se roagă, dar e târziu. Când bogatul era pe pământ râdea de nădejdea dreptului și de rugăciunea lui; acum râd dracii de rugăciunea sa.

(...) O femeie rea se chinuia în muncile fără de sfârșit ale iadului. Blestemând pe Dumnezeu zise și aceasta: "Dumnezeu e nedrept! Numai eu n-am făcut nici un bine, Doamne?" Auzind Dumnezeu aceasta trimite un înger să-i cerceteze faptele în văzul ei. Și a găsit îngerul că femeia aruncase cu o ceapă după un sărac. Săracul a luat-o și a mulțumit lui Dumnezeu de ea. "Deci am făcut nedreptate femeii" zise dreptul Dumnezeu. "Du-te, atârnă-i ceapa deasupra ei și se va agăța de rădăcinile ei și așa adu-o în Rai!" Și îngerul făcu așa. Dar de mâinile și picioarele femeii se mai agățară mulțime de deznădăjduiți, iar de aceștia alții și iarăși alții, îngerul urca spre Cer un ciorchine imens de chinuiți. În lumina îngerului i-a văzut femeia pe ceilalți și a început să strige la ei, să-i blesteme, zicând că numai pe ea a chemat-o Dumnezeu, nu și pe ei, și le făcea vânt cu picioarele, descotorosindu-se de ei. Valuri valuri de oameni cădeau iarăși în întuneric și chin. Dar pe măsură ce cădeau oamenii, zvârliți de răutatea femeii, îngerul urca spre Cer din ce în ce mai greu. Când n-a mai rămas agățat decât unul singur de mâna femeii, ea își desfăcu mâna de pe rădăcină să se descotorosească și de acesta, dar, pe când acela cădea iarăși în genuni, i se rupse rădăcina de ceapă de care se ținuse numai cu o mână și căzu și ea iarăși în adânc.

Pildele acestea, descojite de descrierea pământească, care nu merg pentru celălalt tărâm al existenței, au tâlcul lor. Nu-i destul să faci fapte bune: trebuie să te faci tu însuși bun. Numai fapta bună, săvârșită adesea, te îmbunătățește. Faptele bune, pe lângă rostul real ce-l au de-a ajuta pe Lazării lumii, mai au și rostul ca să-ți faci ție bunătatea, milostivirea, iubirea a doua natură. Și își împlinesc rostul acesta, al doilea, cu atât mai degrabă, cu cât nu se urmărește acesta. E bine a face binele ca pe-un lucru de la sine înțeles, simplu și firesc, cum răsare soarele.

Cu o ceapă zvârlită după un sărac, n-ai făcut bunătatea a doua ta natură. Dar nu e vorba de a doua natură, e vorba de revenirea la natura noastră primară, natura noastră de obârșie, la care ne readuce Iisus.

Dumnezeu a făcut totul din partea Sa. Mai urmează partea din partea noastră. Deciziile acestea sau nepăsarea de ele, hotărâsc, simplu și decisiv, veșnicia noastră.

Mai hotărâtor nu se poate vorbi!

Vitamine duhovnicești

Nu este niciodată nimeni degeaba lângă tine

Milostenia nu este numai să dai din traistă. Milostenie este că accepți pe un om să stea lângă tine, fără să îl alungi în gând. Ai un coleg care are un necaz, trebuie să știi să-i faci o mângâiere, să-i descrețești fruntea. La săraci poți să faci o rugăciune scurtă: "Doamne, miluiește-!", dacă nu poți să-i dai, că ești în tramvai și el este pe trotuar. Întrebarea se pune, cum ne este inima noastră în legătură cu suferința din jur? Cel mai mare lucru de care vom fi întrebați la Judecata de Apoi este: "De ce nu am dat mai multă atenție semenilor noștri?"

Nu este niciodată nimeni degeaba lângă tine. El este cu știința lui Dumnezeu, ca tu să-l ajuți sau să te folosești. Te folosești, că poate are o putere de duh mai mare. Sau îl ajuți tu, în sensul de a-l suporta. Este o mare greșală atunci când certăm pe unul sau pe altul! Îl rabdă Dumnezeu și pe acela și de aceea l-a pus în calea ta, ca să-l rabzi și tu și să te încununezi! Dumnezeu nu ne ține că suntem noi foarte vrednici. Ne ține că este El foarte milostiv.

Nu există nimic la întâmplare

Mai întâi de toate, sunt convins că, oriunde am fi, suntem cu voia lui Dumnezeu, nu suntem fără voia lui Dumnezeu. Eu mă lupt din răspuțeri să-mi întipăresc în ființa mea că nu se poate face nimic fără Dumnezeu. Nu există nimic la întâmplare, dacă spune că "nu se mișcă fir de păr fără voia Mea", și dacă acolo unde te găsești ai reușit să faci o unitate creștină, să ai o mulțumire sufletească, considerând că suntem oameni de conștiință, atunci nu poți să părăsești locul, și nu poți să zici că Dumnezeu nu te-a ajutat. Pentru că toți suntem nepregătiți, oriunde am fi, doar cu harul lui Dumnezeu facem ce facem. Este o fugă de Dumnezeu, când lumea se desprinde de locul în care luptă. Dacă ar înțelege că nu face nimic fără voia lui Dumnezeu, ar fi mult mai prezenți, s-ar simți foarte bine, chiar în suferință, chiar pe cruce.

Este, de asemenea, o greșală, să fugi de propria suferință. Niciodată nu te poți elibera cu adevărat, decât atunci când lupti, când ești prezent pe cruce. Și s-o accepți cât se poate mai mult, mai desăvârșit, precum Mântuitorul a acceptat-o.